

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/102/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012201221
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jarmila Urbancová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7012201221.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Petry Příbelskej, PhD., v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti TOKAJ FURMINT SK, s.r.o., Malá Tŕňa č. 105, Streda, zastúpenej advokátom JUDr. Pavlom Gombosom, so sídlom Moldavská cesta 21/A, Košice, proti žalovanému: Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020508/1/1114557/2012 z 8. augusta 2012, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/195/2012-92 z 15. mája 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/195/2012-92 z 15. mája 2013 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020508/1/1114557/2012 z 8. augusta 2012, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Košice č. č. 9813301/169425/2012/THU z 20. februára 2012, ktorým nebol žalobkyni priznaný nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie november 2010 v sume 3 530,10 € a bola jej určená vlastná daňová povinnosť v sume 10 246,23 €.

Krajský súd poukazujúc na jednotlivé úkony správcu dane a relevantné ustanovenia právnych predpisov dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala splnenie zákonných podmienok pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) v zdaňovacom období november 2010 v sume 13 776,33 € na základe dodávateľskej faktúry od dodávateľa STAVIVÁ KLASIK - L, s.r.o.. Uskutočnený nákup tovaru od uvedeného dodávateľa žalobkyňa preukazovala iba faktúrou a pokladničnými dokladmi (výdavkový a príjmový pokladničný doklad), pričom faktúru ako aj pokladničné doklady vystavoval p. Q. B., st.

Krajský súd sa stotožnil so záverom správcu dane a žalovaného, že predmetná transakcia nesledovala skutočne obchodný účel, bola len nástrojom na získanie daňovej výhody - finančných prostriedkov zo

štátneho rozpočtu.

Proti predmetnému rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote dňa 20. júna 2013 odvolanie, v ktorom sa domáhala jeho zmeny tak, že odvolací súd zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správcu dane, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a žalovaného zaviazhe k náhrade trov konania.

Žalobkyňa uviedla, že nesúhlasí so záverom súdu, že jej námietka týkajúca sa znemožnenia predloženia dokladov a dôkazov v rámci prebiehajúcej daňovej kontroly je nedôvodná s odôvodnením, že štatutárny zástupca spoločnosti mal pred svojim zaistením a zaistením dokladov žalobkyne orgánmi činnými v trestnom konaní, t.j. do 1. marca 2011 možnosť ich v rámci kontroly predložiť správcovi dane. Uviedla, že už v rámci žaloby poukázala na šikanózný postup daňových úradov, ktoré spoločnostiam personálne prepojeným s Q. B. cez ukladanie stoviek povinnosti a stoviek otázok znemožnili reálny výkon práv. Podľa žalobkyne neobstojí ani skutočnosť (často krát opakovaná v odôvodnení veľkého rozsahu daňových kontrol), že žalobkyňa, resp. jej štatutárny zástupca tým, že založil niekoľko desiatok spoločností musel počítať s možnosťou veľkého množstva kontrol. Uviedla, že Q. B. väčšinu spoločností, ktorých bol spoločníkom a konateľom nezaložil, ale odkúpil už založené a fungujúce spoločnosti v ktorých podnikaní len pokračoval. Ďalej uviedla, že v určitom období (do ktorého spadá aj kontrola, ktorej výsledkom sú rozhodnutia napadnuté v tomto súdnom konaní) daňové orgány začali vykonávať vo veľkom rozsahu aj opakované daňové kontroly za predchádzajúce obdobia, ktoré pôvodne skončili v plnom rozsahu v prospech daňových subjektov personálne spojených s Q. B.. Tieto novootvorené kontroly skončili vždy v neprospech daňových subjektov personálne spojených s Q. B..

Žalobkyňa ďalej namietala nezákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti so zaistením dokladov orgánmi činnými v trestnom konaní. Uviedla, že tak daňové orgány ako aj súd, konštatovali, že nie sú oprávnené posudzovať zákonnosť postupu policajných orgánov v súvislosti s výkonom daňovej kontroly. S týmto názorom žalobkyňa nesúhlasí, nakoľko práve súd má posudzovať zákonnosť predložených dôkazov a postupu štátnych orgánov. Poukazovala na to, že jej bolo odňaté právo predkladať dôkazy v rámci daňovej kontroly, nakoľko právo robiť si kópie zo zaistených dokladov z vyšetrovacieho spisu nenahrádza právo na vrátenie zaistených dokladov a ich následné predloženie k daňovej kontrole. Okrem toho daňové orgány opakovane poukazovali na to, že medzi zaistenými dokladmi sa nenachádzali doklady potrebné ku konkrétnej daňovej kontrole.

Žalobkyňa ďalej namietala, že správca dane ani krajský súd nevzali do úvahy žiadnu inú možnú alternatívu vo vzťahu k uvedeným obchodom a to najmä fakt, že platná právna úprava nevyžaduje preukázanie reálnosti uskutočnenia obchodov a pre uplatnenie práva platiteľa na odpočítanie, preukazovanie skutočností a predkladanie dôkazov vyžadovaných správcou dane. Okrem tohto dôkazy predkladané žalobkyňou boli účelovo neakceptované a nedôvodne spochybňované, napríklad aj tým, že ide o obchody medzi personálne prepojenými spoločnosťami. Takýto postup v podstate znemožňuje žalobkyňi reálnosť obchodov a splniť si dôkaznú povinnosť, keď všetky dôkazy sú už vopred spochybnené personálnym prepojením obchodujúcich subjektov.

Žalobkyňa nesúhlasila s tvrdením, že okrem spoločnosti JOMADO, s.r.o. žiadne iné spoločnosti personálne spojené s Q. B., nemali režijné náklady a preto nemohli fungovať formou holdingu. Uviedla tiež, že skutočnosť, že medzi spoločnosťami existuje personálne prepojenie nie je sama o sebe spôsobilá mať výpovednú hodnotu vo vzťahu k uskutočneniu, resp. neuskutočneniu akéhokoľvek plnenia. Namietala tiež, že krajský súd sa nevysporiadal s otázkou režijných a iných nákladov, na ktoré v žalobe poukázala žalobkyňa.

Podľa názoru žalobkyne sa súd nevysporiadal s jej námietkou týkajúcou sa nedostatku dôvodov rozhodnutia žalovaného, pričom napadnuté rozhodnutie považuje žalobkyňa za nepreskúmateľné. Žalobkyňa poukazuje na judikáтуру Ústavného súdu Slovenskej republiky bola toho názoru, že zo strany Krajského súdu v Košiciach došlo aj porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodovania a k porušeniu právnej istoty, keďže vo veci sp.zn. 7S/13934/2010 (žalobca obchodná spoločnosť SHEN TIAN s.r.o.), Krajský súd v Košiciach zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2

písm. d/ zák.č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „OSP“), keď konštatoval, že je nesporné, že žalovaný reagoval v dôvodoch napadnutého rozhodnutia iba na jednu žalobcom uplatnenú odvoláciu námietku.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný dňa 9 augusta 2013 tak, že sa stotožňuje sa závermi krajského súdu uvedenými v napadnutom rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 29 ods. 1, 2, 3 z. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných a finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zák.č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o DPH), právo odpočítat daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, platiteľ môže odpočítat od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítat daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Predmetom súdneho prieskumu je zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. 1020508/1/1114557/2012 z 8. augusta 2012, ktorým potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Košice č. 9813301/169425/2012/THU z 20. februára 2012, ktorým nebol žalobkyni priznaný nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie november 2010 v sume 3 530,10 € a bola jej určená vlastná daňová povinnosť v sume 10 246,23 €.

Vzhľadom na obsah odvolacích námietok sa najvyšší súd prvotne zaoberal namietaným nedostatkom dôvodov v rozsudku súdu prvého stupňa, pokiaľ sa jednalo o v žalobe vytýkaný nedostatok dôvodov rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd sa nestotožnil s názorom žalobkyne, pokiaľ krajský súd hodnotil neodôvodnenosť a z nej vyplývajúcu nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného. Krajský súd stručne, výstižne a správne vyhodnotil vznesenú námietku ako nedôvodnú. Nie je podstatou a zmyslom konania v správnom

súdnicte opakovane uvádzať, resp. mechanicky prepisovať všetky dôvody, ktoré na hodnotenie jednotlivých námietok v daňovom konaní použil žalovaný. Navyše ani sama žalobkyňa, či už v podanej žalobe ako ani v podanom odvolaní neuviedla, ktorú konkrétnu námietku mal žalovaný v odvolacom konaní opomenúť.

Pokiaľ žalobkyňa poukázala na iné rozhodnutie krajského súdu, ktorým bolo iné rozhodnutie žalovaného zrušené ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, najvyšší súd poukazuje, že v zmysle § 135 ods. 1 OSP konajúci súd nie viazaný právnym názorom vysloveným v skoršom rozsudku, avšak ak by sa rozhodol od neho odchýliť, prípadne považoval uvedené rozhodnutie pre prejednávanú vec za irelevantné, bol by povinný svoj postup náležite odôvodniť.

V danom prípade však nemožno považovať vyslovený právny názor za skutočnosť, že iné rozhodnutie žalovaného neobsahovalo dostatok dôvodov. Táto okolnosť má pôvod v obsahu odôvodnenia určitého konkrétneho rozhodnutia, ktorého zákonnosť sa preskúmava. Prijatím argumentácie žalobkyne a jej rozvinutím ad absurdum, by každé rozhodnutie, pri ktorom je namietaná nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov bolo potrebné zrušiť, bez ohľadu na skutočný stav zachytený v odôvodnení preskúmaného správneho rozhodnutia. Aplikáciu skorších súdnych rozhodnutí na iné prípady podmieňuje totožnosť, prípadne minimálna odchýlka - obdobnosť, skutkového a právneho stavu, rovnako nie je bez významu postavenie súdu, ktorý rozhodnutie vydal (okresný, krajský či najvyšší súd), ako aj ustálenosť judikatúry týkajúcej sa danej právnej otázky, pričom použitie skorších rozhodnutí je významné najmä z hľadiska argumentačného rešpektujúc § 135 ods. 1 OSP.

V súvislosti s námietkou žalobkyne ohľadne záveru daňových orgánov, že pokiaľ neboli predložené žiadne dôkazy o tom, že tovar bol doručený, tento tovar reálne dodaný byť nemohol, najvyšší súd poukazuje na § 29 ods. 8 zákona o správe daní, v zmysle ktorého dôkazné bremeno je na daňovom subjekte, tento však ostal v priebehu daňovej kontroly nečinný. Pokiaľ k dodaniu tovaru došlo, bolo povinnosťou daňového subjektu predložiť správcovi dane relevantné doklady dokazujúce skutočný priebeh fakturovaných obchodov.

Rovnako neobstoí ani námietka, že správca dane ako aj žalovaný vychádzali len z toho, že žalobkyňa je spoločnosťou, kde bol konateľom p. Mikuláš Váreha, st. Z predloženého administratívneho spisu je zrejmé, že správca dane vykonal rozsiahle preverovanie uskutočnenia obchodov, vykonal početné úkony (viaceré opísané aj v rozsudku súdu prvého stupňa), z ktorých vyplýva, že reálne uskutočnenie obchodov nebolo preukázané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa na základe vyššie uvedených dôvodov stotožnil s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach a nepovažujúc námietky žalobkyne za dôvodné, napadnutý rozsudok postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach naň poukazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobkyňa úspešná nebola a žalovanému v takomto konaní náhrada trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.